

sinó tot en part, l'establiment dels nostres organismes socials d'assistència, els quals, quan no han estat fets expressos per a llur fi i encara molts de deficientment, han estat aposentats en edificis impropis que més que d'assistència semblen de reclusió o de martiri. No cal parlar dels reglaments dels mateixos, en alguns casos d'una inhumanitat palesa; ni menys de l'estret i rutinari de la llur aplicació.

Parlarem només ara del què representen les nostres institucions hospitalàries, àdhuc les millors ateses mèdicament parlant, on hom pot treure'n el concepte migradíssim i poc confortador que tenim de l'ésser desvalgut que cau en malaltia. Deixem a part la coneguda falla de la manca d'hospitals, deixem també la manca de diferenciació per difentes classes i malalties. Atenguem sols el malalt que pot ésser assistit, i ho és, en qualsevol dels nostres hospitals.

Fet l'ingrés pot tractar-se d'una malaltia aguda de ràpida solució o desenllaç o d'una malaltia llarga que pot parar en la cronicitat inguarible o de tractament cançoner i prolongat. Naturalment per aquests casos hi ha els hospitals de crònics o inguaribles, als quals hom encaixona els malalts amb els mínims estímuls, oc's i diversions que sigui possible capir. En les casos dels malalts aguts resoltos favorablement hi ha la qüestió de la convalescència passada, quan és possible passar-la per haver-hi pavellons de convalescència, en no millors condicions que els malalts crònics en els hospitals dels quals hom podria posar-hi, a l'entrada, el conegut cr t que Dante veié a l'Infern: *Lasciate ogni speranza voi chi entrate*. No es tracta pas de fer impossible, de donar una segura esperança a qui té consciència que no la pot haver. Però hom pot donar una relativa esperança a qui no l'ha perduda del tot, i pot, a més, fer més passadores les hores dels tinguts com inguaribles.

La nostra cura, la nostra humanitat i la nostra perspicàcia és en aquest sentit una cosa veritablement formidable. No se'ns acudí, temps enrera, la genial idea de titular un dels nostres hospitals per a crònics amb el consolador nom d'Hospital d'Inguaribles? Afortunadament, hom es donà compte després de l'error i s'apressà a canviar el rètol pel d'Hospital de l'Esperança!!!

Caigut en malaltia, l'home altera la seva vida canvia la seva psicologia i en els nostres hospi-

tals, si bé hi troba assistència mèdica, no hi manca de vegades un medi ingrat, depenent sovint de la concepció arquitectònica poc feliç dels edificis, tant com d'una organització tradicionalment incompleta. Arr bat a convalescència o a cronicitat, el malalt en plena recuperació d'energies per retornar a la vida del seu treball, en un cas, i destinat a llarg tractament o llarga reclusió en altre, troba també un ambient hostil o esquerp en ésser traslladat en llocs a ell destinats, si de cas, per la manca de llocs de convalescència i per l'escassetat de llits, el convalescent no té més remei que restar en el mateix lloc on ha passat la malaltia on li és ben visible que constitueix un destorb.

Per tal de contribuir a l'estudi de les cases de convalescència, on els malalts ràpidament convalescents d'afeccions agudes passen per un període que els ha de portar a la nova adaptació a la vida, i on els crònics han de trobar més estimul i goig en llurs hores mortes, creiem d'interès descriure el "Queen's Mary's Hospital", de Sidcup, hospital de convalescents situat als defores de Londres, en ple camp i en una gran propietat poblada de vells arbres, d'amples jardins i de camps de molsa. Pertany al "London County Council" (Consell del Comtat de Londres) equivalent al nostre Ajuntament.

Els malalts així que estan en d'sposició d'ésser traslladats són enviats en ambulàncies al "Queen's Mary Hospital" des de qualsevol Hospital de Londres pertanyent al "London County Council". Si els malalts han estat operats i necessiten vendatges poden fer-se igualment en el "Queen's Mary", en el qual hi ha infermeres i material a propòsit per a tota mena de guariments. Això serveix per a alleugerir les sales de cirurgia d'altres hospitals. Els malalts de càncer poden ésser sotmesos als "Queen's Mary Hospital" al tractament de raigs X profunds i no cal que s'estiguin avorrint setmanes i setmanes en una sala d'un hospital o anar a casa en miserables condicions després de cada dos's; l'ambulància els treu cada setmana de la ciutat pel tractament. La majoria dels malalts són, però, convalescents de casos quirúrgics, malalts amb lesions gàstriques o duodenals seguint una dieta, vells fadigats, casos crònics de cor i pulmons o pacients que acaben de passar una malaltia aguda. L'amplitud, doncs, d'aquest hospital va dels vers convalescents als crònics de llarg tractament, internats o no totalment.